

De Saambinder

Kerkelijk weekblad van de Gereformeerde Gemeenten

donderdag 23 januari 2014

MEDITATIE

Aanmerkt de leliën

In Kanaän schieten in het voorjaar de bloemen uit de grond. In allerlei soorten en kleuren: anemonen, gladiolen, irissen, cyclamen en vele soorten meer.

Ze worden hier genoemd met de verzamelnaam: leliën. In die bloemenpracht schittert iets van de schoonheid van de derde scheppingsdag. Gods hand geeft deze bloemen schoonheid en bekoorlijkheid. Gods almacht, wijsheid en goedheid blinkt er in door. De ware bidder begeert in al Gods werken, ook die in de natuur, waarin Gods deugden klaarlijk schijnen, Hem te heiligen, te roemen en te prijzen (HC vr/a 122).

Deze bloemen behoeven zelf niets te doen om die schoonheid te krijgen. Ze kunnen niet arbeiden of spinnen. De vrouwelijke arbeid om sierlijke

Aanmerkt de leliën...

Lukas 12:27a

kleren te maken, kennen ze niet. Dat hoeft ook niet. God geeft het hen zonder hun toedoen. De schoonheid van die bloemen overtreft alles wat mensen vervaardigen. Salomo, de grote en rijke koning van Israël, zal ongetwijfeld zeer kostelijke, koninklijke klederen gedragen hebben, vervaardigd door de beste kunstenaars. Maar zelfs die schoonheid is niet te vergelijken met de schoonheid, die God Zelf Zijn schepping geeft.

Uit dit beeld kunnen we lessen trekken. De primaire les, die Jezus ons er door wil leren, is onbezorgdheid voor de eerste levensbehoeften. Onbezorgdheid staat tegenover bezorgdheid. En bezorgdheid is: proberen ons leven en onze toekomst zeker te stellen door eigen inspanning. Het grondwoord betekent eigenlijk: heen en weer geworpen worden, of verdeeld, verscheurd worden. Die bezorgdheid of zorgvuldigheid des levens, is oorzaak, dat het zaad van het Woord verstikt wordt, zoals blijkt uit de gelijkenis van de zaaier. Die bezorgdheid is zo menselijk.

Zeker als het gezin groter wordt, of het inkomen minder wordt, of als er ziekte, werkloosheid of iets dergelijks dreigt of komt. Jezus wil Zijn discipelen waarschuwen tegen die bezorgdheid.

Het is Godonterend, omdat God en Zijn Vaderzorg erdoor gewantrouwd wordt. Het is onnuttig, omdat met bezorgdheid geen el tot de lengte (van

het leven) toegedaan kan worden. Het is heidens, omdat de heidenen dat zoeken en daarin opgaan.

Zou God, die de bloemen, die maar dienen tot voedsel voor het vuur, zo heerlijk bekleedt, Zijn volk, Zijn klein-gelovigen, niet kleden? Hij zal hen van alle nooddrift des lichaams verzorgen, dewijl Hij zulks doen kan als een almachtig God en ook doen wil als een getrouw Vader.

Christus verdiende die nooddrift met Zijn armoede en naaktheid. Inzonderheid aan het kruis. Aanmerkt de leliën. Kijk naar de bloemen. Er ligt nog een les in. Het aardse en tijdelijke moet ons altijd opleiden tot het geestelijke en hemelse. Dus een indirecte les.

Wij arbeiden en spinnen om ons een kleed te maken. Het kleed, dat we in de staat der rechtheid droegen, zijn we kwijt door eigen schuld. Als we ernst maken met onze staat voor de eeuwigheid, beseffen we, dat we een bedekking voor God nodig hebben. Een kleed waarin we voor God kunnen bestaan.

We spinnen en weven aan het kleed van eigengerechtigheid, bestaande in goede werken en deugden. Het is echter een kleed, dat in het vuur terecht komt en verbranden zal.

Ook als we door Gods Geest aan onszelf bekend gemaakt worden, zoeken we naar een bestaan voor God. Ja, juist dan is dat onze grote vraag: Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God! We spinnen en weven aan een kleed van boetvaardigheid en tranen, van voornemens en gestalten. Ook dat kleed komt in de oven terecht. De ontdekkingen van Gods wet zullen ons niet overkleden, maar ontkleden. We verliezen ons kleed, dat we zelf weefden. We komen naakt voor God te staan. Tot zulk een volk mogen we zeggen: Aanmerkt de leliën. Ze zijn door hun Schepper bekleed. Zal Hij u dan niet veel meer kleden, gij kleingelovigen?

Hij zal u bekleden, met het witte kleed van Zijn gerechtigheid. Dat weefde Hij in Zijn diepe vernedering, inzonderheid op Golgotha, waar Hij naakt

Inhoud

- 1 Aanmerkt de leliën
- 2 Geloof en zekerheid (3)
- 3 Stem uit het verleden
- 4 Standen in de genade (4)
- 5 Even maar...
- 6 Geen hand aan jezelf
- 7 Zuiver bewaren
- 8 Boekennieuws
- 8 Kerknieuws
- 11 Berichten
- 11 Kerkdiensten

hing aan het kruishout. Hij droeg een spotkleed en een grafkleed, om u te kunnen kleden. Dat kleed is voor u geweven. Dat past juist u, uitgewerkte, ontklede, naakte zondaar of zondares!

Hij trekt het u ook aan. Dat kleed is heerlijker dan het kleed van Salomo. Het is kostelijker dan de schoonheid van de leliën. In dat kleed gelijk u op

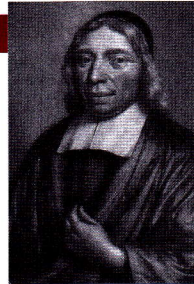
Hem. Het zijn de klederen des heils en de mantel der gerechtigheid. Het is het gewaad des lofs, voor een benauwde geest. In dat kleed zult u straks eeuwig staan voor de troon, als u komen zult uit de grote verdrukking. Dat kleed kan de mot niet verderven. Lezer(es), begeert u dat kleed?

Stolwijk,

ds. G. Hoogerland

3

Geloof en zekerheid

Ds. W. à Brakel

Tegenover Rome heeft de Reformatie benadrukt dat zekerheid onlosmakelijk aan het geloof verbonden is. Want het ware geloof rust niet op iets van de mens maar op het vaste Woord van God en de volkomen verdiensten van Christus. Daarin vindt het vastheid en zekerheid.

De vastheid buiten ons

De Reformatie heeft twee dingen benadrukt: Aan de ene kant de totale verdorvenheid van de mens en aan de andere kant de volkomenheid van de verdiensten van Christus. Niets uit ons maar alles uit Hem! Daar hebt u het hart van de Reformatie. Omdat zalig worden enkel en alleen genade is en alleen rust op de verdiensten van Christus, ligt de zaligheid zo rotsvast. Als het gaat over verdiensten voor God hoeft er van de zondaar niets meer bij. Als ik zelf nog één zucht tot mijn zaligheid moest toedoen, was het verloren. Maar het kan niet en het hoeft ook niet, want alles ligt buiten mij in Christus.

Zalig, dit heilgeheim te leren kennen door het geloof. Daar ligt het hart van de rechtvaardiging van de goddeloze door het geloof. Door het geloof leert de zondaar als een goddeloze - en niet meer dan dat - zich verlaten op Christus, zoals Hij Zich in het Evangelie openbaart. De heilszekerheid, zoals de Reformatie die heeft benadrukt vanuit het Woord van God, is dan nauw verbonden met de rechtvaardiging van de goddeloze. Door het geloof is de zondaar rechtvaardig voor God. Dat ligt niet in wat wij ondervinden, maar dat ligt in God en in Chris-

tus en in de vastheid van Zijn beloften. Daaraan klemt het geloof zich vast. 'Alleen hij is waarlijk gelovig, die er vast van overtuigd is dat God hem een genadig en goedgunstig Vader is' (Calvijn). Dat is een heel sterke benadrukking van de zekerheid des geloofs.

De Nadere Reformatie

Wij willen van harte staan in de lijn van de Reformatie, maar ook van de Nadere Reformatie. Nu wordt wel beweerd, dat de Nadere Reformatie als het gaat over de zekerheid van het geloof een afbuiging is van de Reformatie. Men verwijft de Nadere Reformatie dat daarin het vertrouwen is verplaatst van het wezen naar het welwezen des geloofs. Onder het wezen van het geloof verstaan we dan de kennis en het vertrouwen van het geloof en onder het welwezen de volle opbloei, de volle verzekering ervan. Men verwijft de nadere reformatoren dat zij de zekerheid niet meer zien als onlosmakelijk verbonden aan het geloof, maar volgend op het geloof. Zo spreekt Johannes Teellinck (ca. 1623-1674) over beloften en vervulling; het eerste stadium van het geloof is dan de belofte en het tweede stadium de vervulling. Wilhelmus à Brakel (1635-1711) spreekt in zijn "Redelijke Godsdienst" over een toevluchtnemend vertrouwen dat tot het wezen van het geloof behoort, en een verzekerd vertrouwen, dat een vrucht is van het geloof en dus tot het welwezen van het geloof behoort.

Alexander Comrie (1706-1774) spreekt in dit verband over de *habitus* en de *actus* van het geloof, de hebbelijk-

heid en de dadelijkheid. De *habitus*, de hebbelijkheid, is het geloofsvermogen dat in de wedergeboorte in het hart gewerkt wordt en de *actus* is de geloofsdaad, die daaruit voortkomt. Volgens Comrie kan er geloof zijn zonder die volle verzekering des geloofs.

Volgens velen betekent al dit spreken over wezen en welwezen van het geloof niet anders dan een verschraling en uitholling van de zekerheid van het geloof. Hoe moeten wij daarover denken?

Er was in ons land in die tijd een reformatorische volkskerk ontstaan, met alle oppervlakkigheid en uitwendigheid, die daarvan het gevolg was. Daartegenover heeft de Nadere Reformatie met alle klem opgeroepen tot de noodzaak van een waarachtig geloof en van een persoonlijk beleven van het geloof in het hart. Van daaruit stond men een onderscheidende prediking voor, waarin gewaarschuwd werd voor zelfbedrog en waarin de kenmerken van het geloof naar voren werden gebracht, opdat men zich daaraan zou toetsen.

Men verwijft dan de Nadere Reformatie dat men door die kenmerkenprediking de grond van de zaligheid verlegd heeft van het werk van Christus naar de kenmerken.

Kenmerkenprediking en het pastorale aspect

Als voorbeeld van de kenmerkenprediking wordt Bernardus Smijtegelt (1665-1739) nog weleens genoemd, die in zijn "Gekrookte Riet" talrijke kenmerken van het geestelijke leven noemt. Natuurlijk moeten we beseffen dat men daarmee de verkeerde kant kan uitgaan en met minder tevreden zou kunnen zijn dan met de zekerheid van het geloof, die rust in Christus. 'Ik ben weleens aangenaam gesteld, ik heb weleens hartelijk geweend, ik heb weleens goed mogen kerken' en noem maar op. Daar gaat men dan rust in vinden, buiten Christus. Dat is natuurlijk een levensgroot gevaar. Maar dat hebben de nadere reformatoren - als je hen goed leest - niet bedoeld. Ook Smijtegelt niet. Integendeel, ik zou met alle nadruk positief willen spreken over de Nadere Reformatie. Ik zie de Nadere Reformatie niet als een afwijking van het spoor van de Reformatie, maar wel als een verdere uitwerking van de Reformatie. Dat is wat anders. Dr. P. de Vries spreekt over een verschil in accent en benadering. Volgens hem benadrukten de reformatoren meer de objec-

tieve zekerheid dat er in Christus voor mij behoud is, terwijl de mannen van de Nadere Reformatie meer de subjectieve zekerheid hebben benadrukt dat ik persoonlijk in die genade mag delen en een kind des Heeren ben. Dat is wat anders dan een afwijking en een uitholling.

In dit verband wil ik erop wijzen dat achter het spreken van de mannen van de Nadere Reformatie een pastorale bewogenheid te vinden was. Ze kwamen zoveel mensen tegen, die tobden over de zekerheid van het geloof. Daar wilden ze herderlijk naast gaan staan, vanuit het Woord van God. Terwijl de reformatoren in hun prediking en hun geschriften veel meer didactisch waren, was de Nadere Reformatie meer pastoraal.

Men moet bedenken dat men in de tijd van de Reformatie nog maar kort geleden uit de Roomse kerk gekomen was en daarom had men veel onderwijs nodig in de leer der waarheid. Het kwam toen allereerst aan op de objectieve prediking van de leer van vrije genade. De gemeente moest onderricht worden in die leer.

In de tijd van de Nadere Reformatie was er meer een verdere uitwerking van de beginselen van de Reformatie nodig en dan vooral ook op pastoraal terrein. De Nadere Reformatie komt om pastorale redenen meer tegemoet aan de strijd van worstelende en bestreden zielen. Daardoor is er meer aandacht gekomen voor de kenmerken van het geestelijke leven en de strijd ten aanzien van de toe-eigening des heils. De predikers van de Nadere Reformatie staan dicht naast die schuchtere zielen, die zich Christus en het heil in Hem niet durven toe-eigenen.

Hoe dicht komt Wilhelmus à Brakel in zijn "Redelijke Godsdienst" tot vrezende zondaren als hij hen toeroept: 'Niemand geve de moed op, want er is zo'n volheid van genade in Christus! Slechts dit wordt verondersteld, dat zulken het zondigen moe zijn, dat ze met smart zijn aangedaan over hun vroegere gruwelen en dat ze met heel hun hart begerig zijn naar verzoening met God en naar een heilig leven, zonder welke gestalte niemand zal willen komen'.

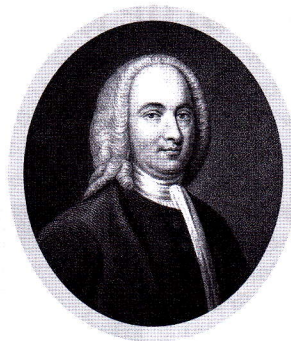
Maar hoe komt nu een zondaar tot verzekering van zijn aandeel aan Christus? In een volgend artikel willen we er wat dieper op ingaan.

(wordt vervolgd)

Zeist,

ds. J.J. van Eckeveld

STEM UIT HET VERLEDEN

Ebenezer Erskine
1680 - 1754

Christus de Vrijstad van het Evangelie

Christus is gezalfd om de grote Vrijstad van het Evangelie te zijn, Die afgebeeld was door de vrijsteden onder de wet, waarheen de doodslager mocht vluchten om van de bloedwreker bevrijd te zijn. In Hebr. 6:18 wordt van de gelovigen gezegd: 'dat zij de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden.' De rechtvaardigheid roept om wraak; Gods verbroken wet roept om wraak; het geweten roept om wraak, en de duivel als Gods beul, roept om wraak.

O, hoe beklagenswaardig is de staat en toestand van de arme, schuldige zondaar vóór de openbaring van Christus! Alle toevluchten ontvallen hem want de hagel vaagt alle toevluchten van de leugens weg en zijn hoop en sterkte vergaan van de Heere, totdat God Christus ontdekt als de Vrijstad, Die Hij heeft opengezet, van de hemel roepende: 'Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt!' Dan, ja dan, vliegt de ziel als een duif tot haar vensters, en zij schuilt in de kloven van de Steenrots en zit in de schuilplaats van de Allerhoogste en vernacht in de schaduw van de Almachtige, en zegt: 'Dit is mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal ik veilig wonen. Want er is geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.'

Hier kan de arme ziel zich om de beurt tot de wet, tot de rechtvaardigheid, tot het geweten, tot de duivel en tot de wereld wenden en zeggen: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt?' Christus Jezus is als de tegenbeeldige koperen slang opgericht in het kamp van Israël, in de legerplaats van de zichtbare Kerk, opdat de arme zondaar, die ondervindt, dat hij door de vurige slangen, de zonde en de duivel gebeten is, tot Hem zal opzien om genezen te worden.

Christus zei hierom: 'En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, also moet de Zoon des mensen verhoogd worden. Opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe.' Het Evangelie is de stang waarop Hij verhoogd is voor het oog van alle mensen. Want op Zijn bevel prediken wij het Evangelie aan alle creaturen en het geroep gaat uit tot aan de einden der aarde: 'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer.'

Ebenezer Erskine

Standen in de genade

Is het spreken over de standen in de genade een typisch kenmerk van de Gereformeerde Gemeenten? Sommigen willen dit doen geloven. Er zou een speciale bekeringsweg worden gepredikt die we zo in andere kerkgemeenschappen niet aantreffen. Het spreken over de standen in de genade zou zo verwarring scheppen en kerkelijke herkenning in de weg staan. Bovendien zou het zoekende zielen alleen maar moeilijker maken.

Het is zinvol om de vraag te stellen of het spreken over de standen een soort uniek kenmerk is van onze gemeenten. Het antwoord op deze vraag is vanzelfsprekend geen doorslaggevend bewijs of het spreken over de standen wel of niet Schriftuurlijk is. Daarvoor is de toetssteen van de Schrift zelf nodig. Aan de andere kant kan het wel tot steun zijn als een uitdrukking, of beter gezegd, de zaak die verwoord wordt, ook in andere kerkverbanden leeft.

Graden in de genade

In het boek "Genadeleven en genadeverbond" heeft ds. A. Moerkerken verschillende voorbeelden aangehaald waarin gesproken wordt over de standen in het genadeleven. Hij wijst onder meer op de hervormde ds. I. Kievit en de christelijke gereformeerde prof. G. Wisse. Ook vraagt hij aandacht voor de oudvaders Th. à Brakel en W. Schortinghuis en voor de bekende oefenaar W. Floor. Aan deze voorbeelden gaan we nu voorbij. We willen de aandacht vragen voor een christelijke gereformeerde predikant die helder over de standen in de genade heeft geschreven.

Overigens treffen we dit spreken ook aan buiten afgescheiden kringen. In het Gereformeerd Weekblad van 22 augustus 1953 schreef ds. J. van der Haar een lang artikel getiteld: "Graden in de genade". De hervormde predikant was zelf doorkneed in de oudvaders. Door dat onderwijs gestempeld schreef hij vrijmoedig over de standen in de genade en dat op een wijze die een hartelijke herkenning geeft.

Ds. I. Kievit

Prof. G. Wisse

In een meditatie in De Banier van 24 september 1959 schreef dezelfde predikant: 'Ik geloof dat de meeste lezers er dan ook niets op tegen hebben wanneer er van oudsher in onze kringen gesproken en onderscheiden wordt inzake "trappen des geestelijken levens", of "graden in de genade"'. Dat is een opmerkelijke uitspraak. De hervormde predikant kon een beroep doen op iets wat naar zijn overtuiging nog breed leefde in zijn dagen en wat van oudsher in hervormd-gereformeerde kring werd gepreikt.

Het is dus niet noodzakelijk om de uitdrukking "standen" te gebruiken om toch dezelfde zaak te verwoorden. Ds. Van der Haar sprak over "graden", anderen over "trappen" in het geestelijke leven. Inderdaad treffen we de uitdrukking "standen" vooral in de Gereformeerde Gemeenten (in Nederland) aan. Dat is te begrijpen. Beide kerkverbanden zijn immers gestempeld door het onderwijs dat ds. G.H. Kersten heeft doorgegeven. Maar de zaak waar het om gaat, is niet een exclusief kenmerk van de Gereformeerde Gemeenten.

Stroom

In 1922 verscheen een opmerkelijke preek van de christelijke gereformeerde predikant J. van der Vegt uit Harderwijk. Opgegroeid in de Gereformeerde Kerken ging hij wegens bezwaren tegen de gereformeerde verbondsleer over naar de Christelijke Gereformeerde Kerken.

De preek, over Ezechiël 47:1-5, draagt de titel: "Steeds wassende stroomden des Geestes". De predikant betreft de tekstwoorden op de genadewerking van de Heilige Geest, zowel in de we-

reld als in het hart van een zondaar. Op vier plaatsen moet de profeet in de stroom gaan staan, totdat hij erin moet zwemmen. 'Gods Woord leert ons hier dus', zo verklaart de predikant, 'dat er vier hoofdstanden zijn in het genadeleven. Dat is niet uitgedacht door mensen, dat is geen fantasie, dat is werkelijkheid, in des Heeren Woord duidelijk genoemd. Trouwens ook de apostel Paulus spreekt onder de leiding des Heiligen Geestes van kinderen, van jongelingen, van mannen en vaders in Christus. En elk, die iets van de doorleiding van het genadeleven leert kennen, leert het doorleven'.

Weinig begrip

Ds. Van der Vegt betreurde het zeer dat deze zaak 'in onze droeve dagen weinig meer wordt verstaan. Van het standelijke leven der genade is o zo weinig begrip meer. Vraagt ge, waar dat uit voortvloeit? Hieruit, geliefde hoorders! dat zo vele bekeringsen in onze tijd niet anders zijn dan fantasiebekeringen. Men wordt voor een ogenblik benauwd over zijn toestand voor de eeuwigheid en begint te bidden; er komt een tekst uit Gods Woord in de gedachten en men is gered, volkomen gered. Men is in eenmaal een christen geworden, die geheel klaar is en zich de hoogste zaken van het

Doch daar wordt hulp geboden! De dierbare Christus treedt voor de schuldige, die op duizend vragen niet één kan antwoorden in.

geestelijk leven toe-eigent! Is het dan wonder, als ge zulken spreekt van de standen in het leven der genade, dat ze in boosheid ontsteken en u schelden voor mystieken? En als ge zulken wijst op de noodzakelijkheid van getrouw en ernstig zelfonderzoek, worden ze niet minder vertoornd, en verwijten u dat ge met de maatstok loopt'.

Welke zijn de vier hoofdstanden? We kunnen ds. Van der Vegt niet breedvoerig citeren, daarom willen we dit gedeelte van de preek kort samenvatten. De eerste stand ziet op de eerste ontdekking van zonde en schuld, van Godsgemis en ongeluk. Daartegenover schenkt de Heere ook vertroosting, die aanmoedigen om tot de Heere te vluchten.

De tweede stand ziet op de diepere ontdekking van de onmogelijkheid om tot God te komen. Juist dan schenkt de Heere een 'eerste kennis-neming' met Christus. Dat geeft een betrekking op de Heere Jezus en een behoefte om te mogen weten dat Hij de mijne is.

In de derde stand gaat de ontdekking weer dieper. Ds. Van der Vegt noemt het verderf van het hart en de machteloosheid om tegen de zonde te strijden. Zo opent zich een 'peilloze zee van ellende'. Maar dan gaat de Heilige Geest ook nader ontdekken wie Christus is. Dat doet de ziel uitroepen: Geef mij Jezus of ik sterf. Daar schenkt Jezus Zich weg aan de ziel die Hem door het geloof mag omhelzen: 'die Jezus, mijn Jezus, mijn Goël, mijn Heere en mijn God!'

Rechterlijk vonnis

Echter, daarop volgt de vierde stand

waarin de afval van God in de eerste Adam moet worden ingeleefd. Zo komt een zondaar, in Adam, onder het vonnis Gods, 'en van onder dat vonnis kan ik nimmer ontheven worden, dan door een nieuw Rechterlijk vonnis Gods, een vonnis van vrij-spraak. De wateren der ontdekking gaan boven het hoofd uit en er blijft geen hoop over. Het richterlijke Gods komt op de ziel aan; alle voorgaande vertroosting is verdorven; geen enkele ervaring van vroeger geeft steun, 't is schrik van rondom! Satan beschuldigt, het eigen geweten klaagt aan, de wet veroordeelt, Gods recht eist genoegdoening, waar is hulp?

Doch daar wordt hulp geboden! De dierbare Christus treedt voor de schuldige, die op duizend vragen niet één kan antwoorden in. Hij dekt onder 't kleed Zijner gerechtigheid en heiligheid; als de tweede Adam wijst Hij de Rechter op heel de summa

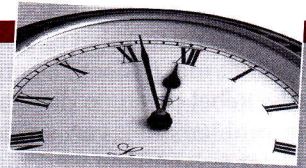
Zijner Borgtocht en eist de volkomen vrijspraak van die, die Hij ver-tegenwoordigt. En als 't vonnis wordt geveld, is dit een vrijsprekend vonnis; heel de schuld der ongerechtigheid wordt uitgewist, al de straf der overtreding wordt kwijtgelaten. 't Onvervreembaar recht ten eeuwen leven wordt toegekend. Volle, eeuwige zalige gemeenschap met God wordt genoten; niets anders dan volle vrede vervult het hart en de zaligste vertroosting wordt genoten. Het water der vertroosting gaat tot boven het hoofd. Er is een zwemmen in de oneindige liefde Gods in Christus door den Heiligen Geest en ten volle wordt verstaan de toon van de dichter van Psalm 118:14: Gij zijt mijn God U zal ik loven...'

(wordt vervolgd)

Middelburg,

ds. J.M.D. de Heer

Even maar...

Maria

Het valt ons vaak wat moeilijk om wat goeds over Maria te zeggen. Dat is tegenover de roomse praktijken natuurlijk verklaarbaar. Maar laten we toch eens goed op haar letten als ze op de bruiloft in Kana (Joh 2:1-12) is. Daar valt veel uit te leren, zonder in de 'heilige Maria' te eindigen. Want het gaat daar niet om Maria. Hier tekent zich duidelijk de rode draad af die door al de wondertekenen van Immanuël loopt: van de wijn tot het oor van Malchus, en alles wat daartussen ligt. Welke lijn? Hij openbaart Wie Hij is en hoe Hij werkt. Hij toont Zijn heerlijkheid, als de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid. Zó wordt God verheerlijkt. Zo wordt Jezus benodigd; zo werkt de Heilige Geest in het hart. Dus het gaat om Jezus' heerlijkheid in het hart. Maria hoort van een praktisch probleem van pasgetrouwden. De zorgen beginnen al op hun huwelijksdag. Eigenlijk is het een schande, dat je gasten uitnodigt en niets fatsoenlijks (meer) kunt voorzetten. Wat denkt Maria dan, die daar als

gast aanwezig is? 'Hun probleem, niet het mijne... Hadden ze maar beter...?' Neen, ze leeft erin mee. Hoe? Door ermee naar het adres te gaan waar we nooit teleurgesteld uitkomen. Waar ook niets te dagelijks, te gewoon voor is. Neen, dit adres houdt ze niet - zoals wij? - voor het laatste. Maar als eerste gaat ze er direct mee naar Hem in. Wie een niet te ledigen volheid is. Kort legt ze de (tijdelijke) nood van het jonge stel Hem voor. Echter, dan Zijn antwoord: 'Vrouw wat heb Ik met u te doen? Mijn ure is nog niet gekomen' (vs. 4). Dit antwoord valt niet mee. Maar toch moeten we het niet verkeerd uitlezen. In 'vrouw' ligt net zoveel kinderliefde als vanaf het kruis: 'vrouw, zie uw Zoon'. Toch valt dit antwoord bepaald niet mee: schijnbaar wordt ze immers afgewezen. Maar naar schijnbare afwijzing moet je goed luisteren. Want er staat een verborgen beloftewoord bij: 'Neen, nu niet, niet op uw bevel en niet zoals u denkt, maar... wel op Mijn soeverein te bepalen tijd'. Gaat Maria nu teleurgesteld in een hoek zitten mopperen? Neen, ze is niet

zonder hoop. Daarop bereidt ze de bedienden vast voor. Hij vraagt immers altijd gehoorzaamheid. Ook al begrijp je er niets van. Vervolgens moet ze iets heel moeilijk leren: niets meer doen, maar alleen *wachten* op Zijn tijd. Het was gemakkelijker geweest als Hij haar aan het werk gezet had. Vaten aandrazen en vaten vullen. Jezus wat meehelpen, dat ligt ons wel. Maar neen, wachten na een schijnbare afwijzing. 'Ik verwacht de Heere, mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn woord (Psalm 130: 5). Hopen op Zijn Woord, Zijn soevereine toezegging. Ziet u haar daar zitten wachten, uitziend naar wat *Hij* doen zal en *hoe* Hij het doen zal? Zeg eens, is ze in dit (ver)wachten beschaamd?

Zo openbaart Jezus nu nog Zijn middelaarsheerlijkheid. Zo werkt Hij altijd. Want dit is Zijn beginsel: op een bruiloft en op een begrafenis. In een twaalfjarig meisje en een jongen van een weduwe, in Lazarus, hoeren en tollenaars. Hij toont dat Hij nog steeds is: vól van genade en waarheid!

v. A.